

Sygn. akt III KRS 25/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda

SSN Piotr Prusinowski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania J.P.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr ../2016 z dnia 23 czerwca 2016 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na pięć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...], ogłoszonych w Monitorze Polskim z [...],

z udziałem: P.B., E.K. i K.S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 października 2016 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 23 czerwca 2016 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na pięć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...] kandydatury P.B. sędziego Sądu Rejonowego w [...], E.K.

sędziego Sądu Rejonowego w [...], K.S. sędziego Sądu Rejonowego w [...], M.S. sędziego Sądu Rejonowego w [...], A.W. sędziego Sądu Rejonowego w [...], oraz nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w tym Sądzie kandydatury Pani J.P., sędziego Sądu Rejonowego w [...].

Postępowanie awansowe dotyczyło pięciu wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...], ogłoszonych w Monitorze Polskim [...]. Zgłosiło się sześćdziesiąt dwoje kandydatów. Uchwałą z dnia 9 października 2015 r. Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na pięć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...] kandydatury: P.B., E.K., K.S., M.S. oraz A.W.. Odwołanie do Sądu Najwyższego od powyższej uchwały złożyła J.P.. Wyrokiem z 21 kwietnia 2016 r. Sąd Najwyższy w sprawie III KRS 7/16 uwzględnił odwołanie złożone przez tę kandydatkę, uchylił uchwałę w zaskarżonej części i przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania. Pozostali uczestnicy postępowania nominacyjnego nie złożyli odwołań, wobec czego uchwała Krajowej Rady Sądownictwa z 9 października 2015 r. jest w odniesieniu do nich prawomocna. W związku z powyższym w ramach niniejszej procedury o pięć wolnych stanowisk sędziowskich w Sądzie Okręgowym w [...] ubiega się sześćcioro kandydatów.

W dniu 20 czerwca 2016 r. zespół członków Rady przeanalizował zgromadzony w sprawie materiał, omówił szczegółowo wszystkie kandydatury i ocenił, że materiały nie są wystarczające do zajęcia stanowiska. W wyniku przeprowadzonej dyskusji członkowie zespołu postanowili wystąpić do Krajowej Rady Sądownictwa z wnioskiem o zaproszenie na rozmowę E.K. - sędziego Sądu Apelacyjnego w [...], członka Kolegium tego Sądu, oraz Panią M.K. - Prezesa Sądu Okręgowego w [...]. W dniu 21 czerwca 2016 r. Rada uwzględniła wniosek, po czym dniu 22 czerwca 2016 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa przeprowadził rozmowę z zaproszonymi osobami, przeanalizował zgromadzony materiał i w trakcie narady uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Kierując się kryteriami wyrażonymi w art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 u.k.r.s., członkowie zespołu zagłosowali. Oddali jednogłośnie po 3 głosy „za” na

kandydatury: P.B., E.K., K.S., M.S. oraz A.W.. W wyniku powyższego głosowania zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu wymienionych kandydatów Krajowej Radzie Sądownictwa na pięć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...]. W uzasadnieniu stanowiska podkreślono, że wszystkie osoby biorące udział w niniejszym postępowaniu konkursowym prezentują wyjątkowo dobry i wyrównany poziom. Zespół nie udzielił jednak rekomendacji kandydaturze J.P., nie podważając przy tym ogólnie wysokiej oceny jej pracy i kwalifikacji zawodowych. Zwrócił jednak uwagę, że w jednej z rozpoznawanych przez nią spraw doszło do stwierdzenia przewlekłości postępowania, a ponadto kandydatka ta nie legitymuje się wyróżniającą długością stażu pracy.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy Krajowa Rada Sądownictwa podzieliła stanowisko zespołu i podjęła uchwałę zaskarżoną w niniejszym postępowaniu. W uzasadnieniu szczegółowo przedstawiła poszczególne kandydatury. Rada podkreśliła, że wszystkie osoby biorące udział w niniejszej procedurze nominacyjnej spełniają w najwyższym stopniu wymagania do powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego. Kandydaci wybrani do przedstawienia z wnioskiem o powołanie uzyskali wysokie oceny kwalifikacyjne, ich praca i kompetencje zostały ocenione wysoko również w opiniach służbowych. Wskazane osoby legitymują się przy tym wieloletnim i bogatym doświadczeniem orzecznictwem, zdobytym między innymi podczas pełnienia obowiązków sędziego sądu okręgowego w ramach udzielanych im delegacji.

Następnie Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła kandydaturę skarżącej. J.P. urodziła się 24 września 1976 r. w [...]. Posiada wieloletnie i bogate doświadczenie orzecznicze w pracy na stanowiskach asesora sądowego (od marca 2004 r. do lutego 2008 r. - w wydziale ksiąg wieczystych i w wydziale cywilnym) oraz sędziego sądu rejonowego (od lutego 2008 r. do chwili obecnej - w wydziałach cywilnych). Legitymuje się również doświadczeniem w pełnieniu funkcji administracyjnych w strukturach wymiaru sprawiedliwości (pełniła obowiązki Kierownika Sekcji Nakazowej w Wydziale Cywilny Sądu Rejonowego w [...] a przez kilka miesięcy również funkcję Zastępcy Przewodniczącego tego Wydziału). Praca i kwalifikacje kandydatki zostały ocenione jako wyróżniające przez Panią K. K. - sędziego wizytatora do spraw cywilnych i gospodarczych Sądu Okręgowego w

[...], która zwrócił uwagę na bardzo dobre wyniki statystyczne opiniowanej, równie dobre przygotowanie merytoryczne, a także terminowe sporządzanie uzasadnień. Jednakże w ocenie kwalifikacyjnej, sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania konkursowego, ujawniono informację o stwierdzeniu przez Sąd Okręgowy w [...] w postanowieniu z 23 kwietnia 2012 r. przewlekłości postępowania w jednej ze spraw prowadzonych przez Sąd Rejonowy w [...] w osobie Pani sędzi J.P.. W ocenie sędziego wizytatora z treści postanowienia Sądu Okręgowego w [...] wynika, że zarzut przewlekłości postępowania był uzasadniony w okresie od daty podjęcia postępowania do daty pierwszej rozprawy, która została wyznaczona po upływie około sześciu miesięcy od daty podjęcia postępowania. Wskazano przy tym, że pierwotnie wyznaczony termin rozprawy został zmieniony na późniejszy z uwagi na zakwalifikowanie się sędziego referenta do udziału w studiach podyplomowych i kolizję tego terminu z terminem pierwszych zajęć szkoleniowych.

Pozytywną opinię o kandydatce sporządził Wiceprezes Sądu Rejonowego w [...], podkreślając, że Pani J.P. wyróżnia się dobrą organizacją pracy, terminowo sporządza uzasadnienia, wydawane przez nią orzeczenia cechują się wysoką stabilnością, a wyniki jej pracy są zadowalające (na poziomie średniej wydziału). Pani sędzia w 2011 r. ukończyła z wynikiem bardzo dobrym studia podyplomowe w zakresie ekonomii i prawa gospodarczego na Uniwersytecie [...]. Bierze udział w szkoleniach zawodowych, organizowanych między innymi przez Prezesów Sądu Okręgowego i Apelacyjnego w [...].

W dalszej części uzasadnienia Rada stwierdziła, że dokonała wyboru kandydatur P.B., E.K., K.S., M.S. oraz A.W., gdyż w ramach mniejszego konkursu pozostaje do obsadzenia tylko pięć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...]. Wobec wyrównanego, wysokiego poziomu zgłoszonych kandydatur, Rada wzięła pod uwagę, że wybrane osoby, w przeciwieństwie do Pani J.P., posiadają doświadczenie w pełnieniu obowiązków sędziego sądu okręgowego. Wymieniona kontrkandydatka nigdy nie orzekała zaś w ramach delegacji w sądzie okręgowym. Poza tym Rada nie mogła nie uwzględnić, że w jednej ze spraw rozpoznawanych przez Panią J.P., poddanych analizie w ocenie kwalifikacyjnej sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania nominacyjnego, stwierdzono przewlekłość postępowania w wyniku uwzględnienia

skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. Natomiast w sprawach prowadzonych przez kandydatów wybranych do przedstawienia z wnioskiem o powołanie, które zostały przeanalizowane przez sędziów wizytatorów w związku z toczącą się procedurą konkursową, przewlekłość postępowania nie została stwierdzona.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także oceny uzyskane przez kandydatów na dyplomach wyższych studiów prawnych oraz z egzaminów zawodowych. K. S. otrzymał ocenę bardzo dobrą z wyróżnieniem na dyplomie wyższych studiów prawnych, P.B., E.K., J.P. oraz A.W. otrzymali oceny bardzo dobre, a M.S. ocenę dobrą. Wprawdzie J.P. otrzymała wyższą ocenę na dyplomie wyższych studiów prawnych niż M.S., to wybrana kandydatka posiada doświadczenie w orzekaniu w sprawach z zakresu właściwości sądu okręgowego, zdobyte podczas delegacji do Sądu Okręgowego w [...].

K. S. złożył egzamin sędziowski z oceną celującą, E.K. i A.W. otrzymały z tego egzaminu oceny bardzo dobre a P.B., J.P. i M.S. oceny dobre.

Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] oraz poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]. Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] zaopiniowało jednogłośnie kandydatury P.B., J.P., M.S. oraz A.W. z oceną wyróżniającą, E.K. z oceną pozytywną a K.S. z oceną pozytywną z wyróżnieniem. Wprawdzie J.P. uzyskała lepszą opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] niż Pani E.K. i Pan K.S., to jednak, w przeciwieństwie do tych kandydatów, nie posiada doświadczenia w pełnieniu obowiązków sędziego sądu okręgowego (wskazani kandydaci przedstawieni z wnioskiem o powołanie już od dłuższego czasu orzekają w Sądzie Okręgowym w [...] w ramach stałych delegacji udzielonych przez Ministra Sprawiedliwości w pełnym wymiarze czasu pracy).

Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] oddało na kandydaturę: P.B. 55 głosów „za”, 11 głosów „przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się”, E.K. 55 głosów „za”, 12 głosów „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się”, J.P. 58 głosów „za”, 9 głosów „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się”, K.S. 55 głosów „za”, 11 głosów „przeciw”, przy 8 głosach „wstrzymujących się”, M.S. 53 głosy „za”, 11 głosów „przeciw”, przy 12 głosach „wstrzymujących się”, a na

kandydaturę Pani A.W. 55 głosów „za”, 12 głosów „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się”. Wprawdzie Pani J.P. otrzymała najwyższe poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...], to jednak, w porównaniu do osób przedstawionych z wnioskiem o powołanie, nie posiada doświadczenia w pełnieniu obowiązków sędziego sądu okręgowego.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wymienionych w uchwale kandydatur zadecydował całokształt okoliczności sprawy, w szczególności posiadane przez nich wieloletnie i bogate doświadczenie zawodowe, w tym w pełnieniu obowiązków sędziego sądu okręgowego, wysoka ocena ich pracy i kwalifikacji, wysokie oceny uzyskane na dyplomach wyższych studiów prawnych i z egzaminu sędziowskiego, a także poziom poparcia Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]. Krajowa Rada Sądownictwa dokonała wyboru pięciu osoby, gdyż w ramach niniejszego konkursu pozostaje do obsadzenia tylko pięć wolnych stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w [...]. W ocenie Rady Pani J.P. spełnia w najwyższym stopniu wymagania do powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego, jednak, w porównaniu do osób wybranych do przedstawienia z wnioskiem o powołanie w niniejszej procedurze konkursowej, nie posiada doświadczenia w orzekaniu w sądzie okręgowym a w jednej z jej spraw, analizowanych w ocenie kwalifikacyjnej sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania nominacyjnego, stwierdzono przewlekłość postępowania.

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 23 czerwca 2016 r. na kandydatury P.B., E.K., K.S., M.S., A. W. oddano 14 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatury te uzyskały wymaganą bezwzględną większość głosów. Na kandydaturę J.P. nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 1 głos „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego kandydatura ta nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa zaskarżyła J.P. w zakresie odmowy uwzględnienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w [...] oraz w zakresie uwzględnienia wniosku o powołanie do

pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w [...] sędziów P.B., E.K. i K.S.. Zaskarżonej uchwale zarzuciła naruszenie:

- art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i art. 57 ah § 4 w zw. z art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2013 r., poz. 427 z późn. zm.) oraz art. 60 i art. 32 ust. 1 Konstytucji RP poprzez powołanie w uchwale wydanej w toku ponownego rozpoznania sprawy przez KRS zarzutów, które nie były w ogóle podnoszone w pierwszej uchwale KRS, związanych z brakiem delegacji do Sądu Okręgowego oraz przewlekłością postępowania, co stanowiło zaostrenie dotychczasowych kryteriów i stawiało odwołującą się w pozycji nierównej względem pozostałych kandydatów, a także poprzez przyjęcie odmiennej interpretacji kwestii związanej z w/w przewlekłością, a mianowicie na niekorzyść odwołującej się, podczas gdy w opinii sędziego wizytatora znalazł się zapis, z którego wynikało, że sędzia wizytator nie podziela argumentacji Sądu Okręgowego odnośnie stwierdzenia przewlekłości, co pozbawiło odwołującą się prawa zgłoszenia uwag w trybie art. art. 57ah § 4 co do tej niespodziewanej odmiennej kwalifikacji tego zagadnienia;

- art. 33 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa poprzez niezażądanie od odwołującej się wyjaśnień ustnie lub na piśmie pomimo podniesienia dopiero w toku ponownego rozpoznania przed Radą nowych zarzutów oraz zasięgnięcia nowych zaocznych opinii min. Prezesa Sądu Okręgowego;

- art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 57 ah § 1 i § 4, art. 57 b § 1 i § 2 i art. 58 § 1 i § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2011 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2013 r., poz. 427 z późn. zm.) oraz naruszenie art. 2 i art. 187 ust. 1 pkt 2 i art. 187 ust. 4 Konstytucji RP poprzez oparcie się przy wydawaniu przedmiotowej uchwały KRS w przeważającym stopniu na opinii jednoosobowego organu - Prezesa Sądu Okręgowego w [...], niebędącego członkiem Rady ani innym organem opiniującym w myśl w/w przepisów, wyrażonej w trakcie rozmowy na posiedzeniu w dniu 22 czerwca 2016 r. oraz danie tej opinii, której treść nie została kandydatowi ujawniona, sformułowanej przez jednoosobowy organ, większego waloru nad wyróżniającymi opiniami organów wieloosobowych, tj. Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] i Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów

Apelacji [...], a także sędziego wizytatora - uprawnionych z mocy ustawy do wydawania opinii o kandydacie na sędziego sądu okręgowego.

Kierując się zgłoszonymi zarzutami skarżąca wniosła o uchylenie uchwały.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie jest trafna.

Z uzasadnienia uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie wynika aby opinia prezesa Sądu Okręgowego w [...] była brana pod uwagę jako czynnik wpływający na wybór. Weryfikowanie decyzji Rady parametrem legalizmu nie daje Sądowi Najwyższemu podstaw do opierania się na domysłach i subiektywnych odczuciach uczestników konkursu. Oznacza to, że ocenie podlegają tylko te wzorce wyboru, które zostały w zaskarżonej uchwale ujawnione. Jedynie w ten sposób można obiektywnie ocenić, czy weryfikowalne przesłanki wyboru deklarowane przez Radę realizują zasadę równego dostępu do służby publicznej. Posłużenie się przez ustawodawcę tym modelem jest widoczne w art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Ocena kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinia kolegium właściwego sądu oraz ocena właściwego zgromadzenia ogólnego, publikacje, czy inne dokumenty, pozwalają na uchwycenie sprawdzalnych i porównywalnych atrybutów. Trzeba jednak przyznać, że sam ustawodawca dopuszcza w procedurze awansowej korzystanie z niesprawdzalnych czynników opiniotwórczych, takich jak opinie przełożonych i rekomendacje. Krajowa Rada Sądownictwa podejmuje uchwały zbiorowo, co stwarza niebezpieczeństwo (istniejące w każdej innej zbiorowości korporacyjnej), że tak wyrażany *vox populi*, może kierować się czynnikami uznaniowymi. Przeciwwagą dla tego zagrożenia jest przedłożenie elementów sprawdzalnych, nad niepodlegającymi zweryfikowaniu. W takim wypadku wynik głosowania Rady daje się konfrontować z konstytucyjnym postulatem zachowania równości w dostępie do służby sędziowskiej. Konkluzją dotychczasowych rozważań jest wniosek, że Rada słusznie nie odwołała się do opinii prezesa Sądu Okręgowego, co sprawia, że nie doszło do naruszenia art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 57 a) § 1 i § 4, art. 57 b) § 1 i § 2 i art. 58 § 1 i § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2011 r. Prawo o ustroju sądów

powszechnych i art. 2 i art. 187 ust. 1 pkt 2 i art. 187 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Kierując się powyższymi wskazaniem, mając przy tym w pamięci, że Sąd Najwyższy bada wyłącznie legalność procedowania, trzeba wskazać, że w niniejszym postępowaniu Rada stanęła przed wyjątkowo trudnym wyborem. Wyrównany status kandydatów, przy konieczności pominięcia jednego z nich, dyktuje potrzebę kierowania się okolicznościami, które w innych postępowaniach miałyby znaczenie drugorzędne. W dalszej części rozważań pominięto osoby A. W. i M. S., gdyż uchwała wobec nich stała się prawomocna.

Skarżąca uzyskała bardzo dobrą ocenę końcową studiów wyższych. K.S. miał ocenę bardzo dobrą z wyróżnieniem, P.B., E.K., otrzymali oceny bardzo dobre.

K.S. złożył egzamin sędziowski z oceną celującą, E.K. otrzymała z tego egzaminu ocenę bardzo dobrą, zaś skarżąca i P. B. oceny dobre.

Kolegium Sądu Apelacyjnego zaopiniowało jako wyróżniające kandydaty P. B. i skarżące, zaś E.K. z oceną pozytywną a K.S. z oceną pozytywną z wyróżnieniem.

Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] oddało na kandydaturę: P.B. 55 głosów „za”, 11 głosów „przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się”, E.K. 55 głosów „za”, 12 głosów „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się”, J.P. 58 głosów „za”, 9 głosów „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się”, K.S. 55 głosów „za”, 11 głosów „przeciw”, przy 8 głosach „wstrzymujących się”.

Dodając do powyższej prezentacji, że każdy z kandydatów posiadał bardzo dobrą ocenę kwalifikacji, staje się jasne, że omawiane kandydaty są porównywalne. Można, jak tego chce skarżąca, podkreślać, że K.S. i E.K. mieli niższe poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego oraz, że J.P. uzyskała 3 głosy „za” więcej na Zgromadzeniu, pojawia się jednak od razu spostrzeżenie, że K.S. z lepszą oceną ukończył studia i zdał egzamin sędziowski. Trudno też wyłącznie na ocenie Kolegium budować wiążące stanowisko, że E.K. jest „słabszym” kandydatem. Rezultat głosowania na Zgromadzeniu świadczy tylko o tym, że wszyscy wymienieni kandydaci w równym stopniu zasłużyli na awans.

Przeprowadzony bilans w żadnym razie nie oznacza, że Sąd Najwyższy wkracza w ocenę zasadności wyboru dokonanego przez Krajową Radę

Sądownictwa, która w tym względzie posiada wyłączne prerogatywy. Chodzi tylko o to aby nakreślić kontekst w jakim doszło do podniesienia dwóch okoliczności wyróżniających skarżącą na tle pozostałych kandydatów.

Stwierdzenie przewlekłości postępowania bez względu na zawinienie sędziego sprawozdawcy, które może być bardzo różne, po pierwsze, jest zawsze swoistą porażką sędziego, gdyż jego praca weryfikowana jest nie tylko jego osobistą postawą, ale również stanowi element oceny wymiaru sprawiedliwości przez społeczeństwo, po drugie, okoliczność ta jest miarodajnym czynnikiem, który musi być odnotowany w ocenie kwalifikacji. Sędzia wizytator może dokonać omówienia czynników prowadzących do jej stwierdzenia, jednak Krajowa Rada Sądownictwa, a tym bardziej Sąd Najwyższy, nie mają kompetencji, ani instrumentów mogących wyeliminować ten fakt, tak aby nie ważył on na wyniku konkursu. Jego znaczenie rośnie, jeśli w danym postępowaniu awansowym poziom w kluczowych płaszczyznach ocennych jest bardzo wyrównany. Celem prowadzonych rozważań jest wyłącznie wykazanie, że stwierdzona przewlekłość (nawet przy minimalnym przyczynieniu się skarżącej) jest czynnikiem mającym znaczenie.

Nie inaczej jest z orzekaniem w ramach delegacji w sądzie wyższej instancji. Prawdą jest, co akcentuje skarżąca, że aspekt ten nie jest wymogiem formalnym, nie można jednak pominąć, że w postępowaniu awansowym oceniane jest zgodnie z art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa doświadczenie zawodowe. Nie ma wątpliwości, że wzbogaca je delegowanie (szczególnie długotrwałe) sędziego do orzekania w sądzie, do którego aspiruje. Oznacza to, że czynnik ten również jest miarodajny.

Przeprowadzone rozważania były potrzebne, jeśli weźmie się pod uwagę, że Sąd Najwyższy upoważniony został wyłącznie do weryfikowania zgodności z prawem uchwały Rady (art. 44 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa). Nie może kwestionować gradacji argumentacyjnej. Wynika to z tego, że tylko Radzie przyznano uprawnienie w zakresie oceny zasadności wyboru kandydatów na stanowisko sędziego. Zastrzeżenie to jest ważne, gdyż uzasadnienie skargi nawiązuje do płaszczyzny, w którą Sąd Najwyższy nie ma prawa ingerować. Stwierdzenie, że kwestie przewlekłości postępowania i delegacji należą do

czynników wymienionych w art. 35 ust. 2 ustawy oznacza, że zaskarżonej uchwale nie można postawić zarzutu nielegalności.

Nakreślenie specyfiki niniejszego postępowania awansowego ma znaczenie również z innego powodu. Odwołująca się z powołaniem się na art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i art. 57 ah § 4 w zw. z art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 60 i art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej uważa, że po wydaniu przez Sąd Najwyższy wyroku uchylającego, Rada przy ponownym rozpoznaniu sprawy nie mogła podnosić zarzutów, których wcześniej nie dostrzegła. W jej ocenie zabieg tego rodzaju prowadziłby do nierówności względem pozostałych kandydatów. Zapatrywanie skarżącej nie jest trafne. Formalizm, który jest przez nią podnoszony nie znajduje odzwierciedlenia w przywołanych przepisach. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2012 r., III KRS 6/12, LEX nr 1227970, nie potwierdza stanowiska skarżącej. Stwierdzono wprawdzie w nim, że ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa nie przewiduje, aby w przypadku ponownego rozpatrywania sprawy Rada mogła stosować inne kryteria, niż mające zastosowanie do rozpoznawania sprawy po raz pierwszy. Odwołującej umknęło jednak, że zdanie to zostało wypowiedziane w kontekście specyficznego poglądu Rady. Twierdziła bowiem ona, że skoro sporne stanowisko sędziowskie zostało już obsadzone, to jedynie zupełnie wyjątkowo można podjąć uchwałę pozytywną dla innego kandydata do tego stanowiska.

Postępowanie odwoławcze przed Sądem Najwyższym nie dość, że oparte jest na wyraźnej dystynkcji między autonomią decyzyjną Rady a uprawnieniami kontrolnymi najwyższej instancji sądowej, to przede wszystkim toczy się według przepisów kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej. Znaczy to tyle, że z art. 44 ust. 1 i ust. 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa nie da się wyprowadzić tezy, że uchylenie uchwały „zamraża” zestaw kryteriów prowadzących do wyłonienia kandydata na stanowisko sędziego. Rada zobowiązana jest natomiast zgodnie z art. 398²⁰ k.p.c. respektować wykładnię prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy.

Nie polega również na prawdzie twierdzenie, że Rada dokonała „odmiennej interpretacji kwestii związanej z przewlekłością”. Podniosła wyłącznie fakt, że

przewlekłość postępowania miała miejsce w sprawie prowadzonej przez odwołującą się, nie rozważając przy tym jej roli. Zabieg tego rodzaju nie kłóci się z art. 57a^h § 4, czy tym bardziej art. 63 § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych. Pozostaje przecież poza sporem, że okoliczność związana ze stwierdzeniem przez sąd przewlekłości postępowania została odnotowana przez sędziego wizytatora sporządzającego ocenę kwalifikacji. W rezultacie nie bardzo wiadomo, na czym miałyby polegać uchybienie przewidzianej w art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej reguły dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, czy też równego traktowania przez władze publiczne (art. 32 ust 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Z tych samych powodów należało uznać za niezasadne powołanie się na art. 33 ust 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Przedstawione argumenty upewniają, że zaskarżona uchwał odpowiada prawu, dlatego według art. 44 ust 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.